

ἀδυνασάγρα Καπαδ. (Σίλατ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδυνασιὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. ἀγρα.

Ἀδυναμία, ἀτονία.

ἀδυνασιὰ ἡ, ἀδυνασία Κάμπ. Πάρ. Σίφν. ἀδυνασιὰ Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορών. Μεσσήν.) ἀδυνασιὰ ἤρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀδυνασία.

1) Ἀδυναμία, ἀτονία ἔνθ' ἄν. : Τί ἀδυνασιὰ ἔχει αὐτός ! Καλάβρυτ. Ἐχω μεγάλη ἀδυνασιὰ, γιατίέ μου Πάρ. 2) Ὁ ἀδύνατον μέρος τῆς οἰκογενείας, αἱ πρὸς ὑπανδρείαν κόραι Πελοπν. (Μεσσήν.) : Αὐτός ὁ πατέρας ἔχει ἀδυνασιὰ. Πβ. ἀδυναμία, ἀδυνατία.

ἀδύνατα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδύνατος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Ἀσθενῶς, ἄνευ δυνάμεως.

ἀδυνατεύω Ἀνδρ. (Κόρθ.) ἀδυναστεύω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδύνατος. Ὁ τύπ. ἀδυναστεύω ἔχει τὸ σκατ' ἀναλογ. τοῦ ἀδυνασιὰ.

Ἀδυνατῶ, ἐξασθενῶ, ἰσχναίνω ἔνθ' ἄν. : Γιατί ἀδυνατεύεις ; Κόρθ. Χωρὶς φουσκὶ τί θέλεις νὰ γίνῃ ; ἀδυναστεύει ἡ γῆ (φουσκὶ = κόπρος) Οἶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδυναμιάζω.

ἀδυνατία ἡ, Κίμωλ. Πόντ. (Οἶν.) ἀδυνατιὰ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδύνατος. Πβ. ἀρχ. Δωρ. ἀδυνατία.

1) Ἐλλειψὶς δυνάμεως, ἀτονία σωματικῇ, ἀδυναμία ἔνθ' ἄν. : Αὕτῃ ἡ ἀρρώστια μ' ἔφερε σὲ μεγάλη ἀδυνατιὰ Ἡπ. Ἀπὸ τὴν ἀδυνατία τὰ νεῦρα κουράζονται Κίμωλ. Ἀδυνατία ἔχει ὁ πετεινὸς αὐτόθ. 2) Τὰ πολλὰ μικρὰ τέκνα καὶ δὴ κοράσια Ἡπ. : Αὐτὸς ὁ καημένος ἔχει μεγάλ' ἀδυνατιὰ 'ς τὸ σπῖτι του.

Πβ. ἀδυναμία, ἀδυνασιὰ.

ἀδυνατίζω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀδ'νατ'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀδυνατῶ λόγ. σύνηθ. καὶ Καλαβρ.

Τὸ μεσν. ἀδυνατίζω.

Μετβ. ποιῶ τινα ἀδύνατον, ἄτονον, ἰσχνὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Ἡ ἀρρώστια θὰ τὸν ἀδυνατίσῃ. Κάνεις κόπους καὶ σ' ἀδυνατίζουν κοιν. Ἀρρωστία ἀδυνατίζει τὸν ἄνθρωπον (ἀρρωστία ἀντὶ τῆς ἀρρωστίας) Κερασ. Καὶ ἀμτβ. ἐξασθενῶ, καθίσταμαι ἀδύνατος, ἰσχνὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Ἀδυνάτισα μὲ τὴν ἀρρώστια. Ὅσο πάει κι ἀδυνατίζει κοιν. Πολλὰ ἐδυνάτισες Κερασ. || Ἀσμ.

Σὰν ἀκούω τ' ὄνομά σου, δὲν ἠξεύρω διατί

κόβονται τὰ ἥπατά μου, τὸ κορμί μ' ἀδυνατεῖ

Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδυναμιάζω.

ἀδυνάτισμα τό, Νάξ. ἀδυνάτ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδυνατίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἐξασθένεισι, ἐξάντλησις ἔνθ' ἄν. : Ἐπαθὶ ἔνα ἀδυνάτ'σμα ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ πάρ' τὰ πουνδάρια τ' κουντὰ Αἰτωλ. Ἐνα ἀδυνάτισμα ποῦ 'χει τὸ γουρουνί ! Νάξ.

ἀδύνατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀδύνατο Ἀπουλ. ἀδύνατε Τσακων. ἀγύνατος Κύπρ. ἀύνατος Κύπρ. δύνατο Καλαβρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδύνατος.

1) Ὁ ἐστερημένος δυνάμεως, ρώμης, ὁ ἄτονος, ἀσθενὴς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. Πόντ. (Κερασ.) Τσακων. : Μοῦ φαίνεται ἀδύνατος. Τὸν βρίσκω ἀδύνατο. Φωνή - ἀναπνοή ἀδύνατη. Φῶς - στομάχι ἀδύνατο κοιν. || Γνωμ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρὸς δυνατὸς ἀπὸ τὸ σίδερο καὶ πρὸς ἀδύνατος ἀπ' τὸ γυαλί. Ἀντίθ. δυνατός. β) Ἰσχνός, ἄπαχος κοιν. : Ἀρνὶ - ζουμί - κρέας - πρόσωπο - χέρι ἀδύνατο. 2) Ὁ ἐστερημένος ἰσχύος, ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ἐπιβολῆς κοιν. : Βρῆκε ἐμὰς τοὺς ἀδύνατους γιὰ νὰ μᾶς διώξῃ. Χτυποῦν τὸν ἀδύνατο κοιν. Αὐτοὶ εἶναι βαρβαῖοι νοικοκύριοι, ἐμεῖς εἴμαστε πρὸς ἀδύνατοι Κύθν. β) Οὐς., τὸ ἀδύνατον μέρος τῆς οἰκογενείας, αἱ πρὸς ὑπανδρείαν κόραι Θεσσ. (Βόλ.) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ.) : Δὲν κοιτᾷς ποῦ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάνει οὐλο ἀδύνατα Μεσσ. Συνών. ἀδυναμία 3, ἀδυνασιὰ 2. Πβ. καὶ ἀδυνατία. 3) Οὐδ., τὸ μὴ δυνατόν γενέσθαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) : Αὐτὸ ποῦ ζητεῖς εἶναι ἀδύνατο. Ἐστάθῃ ἀδύνατο κοιν. Εἶναι τῶν ἀδυνάτω ἢ τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο σύνηθ. Ἀπὸ τοῦ λὲς με ἀδύνατον ἐνὶ νὰ ἴνεται Κερασ. || Φρ. Ἐκαμα τὰ ἀδύνατα δυνατὰ (κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν) σύνηθ. || Παροιμ.

Ἀδύνατό 'ναι νὰ γενῇ χοῖρου μαλλὶ μετάξι

(ὅτι δυσκόλως ἀποβάλλονται αἱ κακαὶ συνήθειαι) Κρήτ. || Ἀσμ.

Νὰ σ' ἀρνησιῶ, πουλλάκι μου, εἶναι τῶν ἀδυνάτω αὐτόθ.

ἀδυνατουλλὸς ἐπίθ. Σαχτούρ. Ἰστορ. Ἡμερολ. 60.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδύνατος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ουλλός.

Ὀλίγον τι ἀδύνατος, ὀλίγον τι ἰσχνός.

ἀδυσκόλευτος ἐπίθ. Κρήτ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δυσκολευτός <δυσκολεῦω.

Ὁ δι' ὃν δὲν παρέχονται δυσκολίαι, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος ἔνθ' ἄν. : Τὸ νερό 'ναι ἀδυσκόλευτο σήμερο Κρήτ.

ἀδυστύχητος ἐπίθ. Θεσσ. ἀδυστύχ'στους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δυστυχητός <δυστυχῶ. Ὁ τύπ. ἀδυστύχ'στους κατ' ἀναλογ. τῶν ἐκ τῶν εἰς - ἰζω ρ. παραγομένων.

Ὁ μὴ ὑποστὰς δυστυχίας ἐν τῇ ζωῇ του, ὁ μὴ δυστυχήσας ἔνθ' ἄν. : Πέρασε τὸν καιρὸ του ἀδυστύχητος Θεσσ. Συνών. ἀδυστύχιστος, ἀδυστύχιωτος.

ἀδυστύχιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδυστύχιστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δυστυχιστός <δυστυχιάζω.

Ἀδυστύχητος, ὁ ἰδ.

ἀδυστύχιωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδυστύχιουτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δυστυχιωτός <δυστυχιώνω.

Ἀδυστύχητος, ὁ ἰδ.

ἀδωμάτιστος ἐπίθ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δωματιστός <δωματίζω.

Ὁ μὴ ἔχων δῶμα, στέγην, ἐπὶ οἰκίας : Σπίτι ἀδωμάτιστο.

